

Arrest

nr. 270 997 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan, worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoekster heeft op 08.12.2009 een asielaanvraag ingediend, zij verklaarde op 07.12.2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

De Commissaris-generaal heeft op 30.03.2011 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd bij arrest van 30.06.2011.

Inmiddels diende verzoekster bij schrijven dd. 11.03.2010 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 27.02.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 09.07.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

Verzoekster heeft op 08.08.2013 een nieuwe (tweede) asielaanvraag ingediend

De Commissaris-generaal heeft op 06.01.2014 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren.

Op 18.02.2020 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie beslist dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies."

1.2. Op 16 maart 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 september 2021 verklaarde verweerder de voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2020 werd ingediend en op datum van 16.03.2021 werd geactualiseerd door :

K.,G.. (...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Hovtashat op 12.01.1966

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 04.07.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en zeven maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker har beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het overlijden van haar echtgenoot als buitengewone omstandigheid. Echter, we stellen vast dat haar echtgenoot reeds overleed op 09.03.2012, op heden dus meer dan negen jaar geleden. Betrokkene verduidelijkt dan ook niet waarom dit element een actuele tijdelijke terugkeer naar Armenië bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoons, dhr. K.A. en dhr. K.K. legaal in België verblijven en werken en dat zij hier ook Nederlands gevolgd zouden hebben. Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende schoolattesten van zoon K.K. voor evenals zijn arbeidsovereenkomst uit 2014. Echter, allereerst merken we op dat haar zoon dhr. K.K. niet over legaal verblijf in België beschikt. Hij dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.02.2020. Haar andere zoon beschikt inderdaad over verblijfsrecht in België. Dit feit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Wat betreft het feit dat haar zoon, dhr. K.K. hier in de periode 2009-2013 scholing genoten heeft en een arbeidsovereenkomst (uit 2014) voorlegt, verhindert een tijdelijke en actuele tijdelijke terugkeer van betrokkene naar Armenië niet. Betrokkene toont niet aan waarom deze feiten een terugkeer naar het land van herkomst voor haarzelf bijzonder moeilijk zouden maken. Haar zoon maakt geen deel uit van huidige aanvraag 9bis en beschikt niet over enig verblijfsrecht in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar gezin ten zeerste ontwricht zal worden bij een tijdelijke terugkeer. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM aangezien haar hele familie legaal in België zou verblijven. Betrokkene vraagt om rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in de zin van artikel 8 EVRM hier opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar zoon, dhr. K.A die over verblijfsrecht beschikt en waarmee betrokkene samenwoont en haar

zoon, dhr. K.K. die niet over verblijfsrecht beschikt. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij een loutere verwijzing naar hun samenwonen en en het voorleggen van de de verblijfsvergunning van haar zoon en de identiteitskaart van zijn echtgenote. Dit toont echter niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. We stellen vast dat betrokkene nog een zoon in België heeft die niet over verblijfsrecht beschikt en dus samen met haar kan terugkeren naar Armenië. Bovendien blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikt in Armenië, bestaande uit zes broers en één zus. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene nog een derde zoon heeft (dossier 636909), echter uit zijn verklaringen blijkt dat hij en zijn gezin over verblijfsrecht in Frankrijk beschikken sinds 2014 (hoorrecht dd. 25.01.2016) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorlegt. De voorgelegde stukken die betrekking hebben op haar sociaal en economisch welzijn (met name haar arbeidskaart en haar bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen) dateren beiden van 2011, betrokkene legt geen enkel recent stuk voor dat betrekking heeft op haar sociaal en economisch welzijn. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden of een bepaald sociaal en economisch welzijn opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in België behandeld wordt voor een psychologische problematiek. Ter staving hiervan legt betrokkene één schrijven dd. 12.07.2012 van haar psycholoog en een medisch attest dd. 23.03.2012 van dr. Bulduk voor. Echter, we stellen vast dat dit schrijven evenals het medisch attest geen enkele actualiteitswaarde meer hebben, aangezien ze dateren van meer negen jaar geleden. Betrokkene heeft nagelaten dit element te actualiseren. De ingeroepen psychologische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene de actualiteit van de door haar ingeroepen problematiek op geen enkele wijze aantoont.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn

verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar het zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Alle geleverde inspanningen zouden teniet gedaan worden waardoor zij opnieuw zou moeten beginnen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 (de ‘Regularisatiewet’) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Ook vraagt betrokkene “te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf.” Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter, dat er lastens haar geen strafonderzoek hangende zou zijn en dat er dus geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet op het vlak van integratie, dat zij verankerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij de Nederlandse taal zou spreken waarvoor zij verschillende cursussen gevolgd zou hebben, dat zij onmiskenbaar op zeer sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij ten zeerste werkbereid zou zijn, dat zij bereid zou zijn een knelpuntberoep in te vullen, dat zij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van haar verlangd zou worden, dat zij hier vele vrienden en kennissen zou hebben, dat zij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat zij een bewijs van

inschrijving Nederlandse taallessen voorlegt evenals haar arbeidskaart C) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Eveneens op 6 september 2021 trof verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: K.,G.

Geboortedatum: 12.01.1966

Geboorteplaats: Hovtashat

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengehacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGS-PLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL".

Zij betoogt als volgt:

"1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:(...)

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft sedert lange tijd in België, heeft zich goed geïntegreerd, kan onmiddellijk beginnen werken, een eigen inkomen genereren, maar hier wordt ten onrechte totaal geen rekening mee gehouden.

Er werden samen met de aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet verschillende stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat er door verzoekster lessen Nederlands gevolgd werden. Er werden verder ook tal andere stukken voorgelegd.

Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekster voerde bovendien in haar verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde zij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

Verzoekster haalde met name elementen aan die nog niet gekend waren tijdens vorige aanvragen.

4.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding.

In casu dient vastgesteld dat het relaas van verzoekster ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet. In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partijen zelf.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat verzoekster problemen zou kennen in geval van terugkeer.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Verzoekster heeft een aantal problemen ingeroepen die zij zullen ondervinden indien zij gedwongen zouden worden terug te keren naar hun land van herkomst.

5.

Alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door verwerende partij gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoekers.

Er wordt in de bestreden beslissing al te absoluut geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure ex art. 9bis Vreemdelingenwet nu juist gericht is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Verwerende partij had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Ze is dan ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht.

Er kan hiervoor verwezen worden naar

❖ Arrest-Singh

« 100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

(...)

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

❖ Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

"66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

❖ UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2013:

"(...)

It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility.

This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like."

*"144
(...)*

Het standpunt van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekster en de door haar ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dienen te worden afgewezen, en dus niet dient onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

Er is geen afdoende onderzoek gebeurd door verwerende partij van de ingeroepen elementen.

Gelet op het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verwerende partij dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Zo niet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoekster meent dat het in de eerste plaats aan verwerende partij en niet aan de RW toekomt zijn verplichtingen ter zake na te komen.

Anderzijds meent verzoekster dat haar rechten geschonden zijn in de mate waarin er door RW zou beslist worden dat bijkomende informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door verwerende partij is opgevraagd en onderzocht geworden.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat het nog altijd mogelijk zou kunnen zijn dat verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Evenwel is de situatie daar dermate penibel, dat een terugkeer gecontra-indiceerd, zelfs gevaarlijk is!

6.

Het Hof van Justitie oordeelde bij arrest gewezen in Grote Kamer dd. 17.02.2009:

“(…)

Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

(…)

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(…)

43 Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15. sub c. van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

(…)”

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo onder meer de recente problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster onderzocht en in ogenschouw is genomen om een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dergelijke manier van werken kan geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

7.

Sterker nog, uit voormeld arrest van het Hof van Justitie kan niet anders dan worden afgeleid dat verzoekster niet noodzakelijk dient aan te tonen dat zij specifiek geviséerd wordt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden! Verzoekster kan dus zeer zeker volstaan met te verwijzen naar de algemene situatie in het land en dient hiervoor geen persoonlijke bewijzen te leveren dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zou worden door de situatie.

Het is toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen. Verzoekster verwijst naar het reisadvies voor Armenië.

“(…)

Er vinden moemnteel (sic) zware vijandelijkheden plaats nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten.

Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden.

Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden (sic) zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken alle niet-essentiële reizen naar Armenië ten strengste afraadt, stelt verzoekster dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen!

De vijandelijkheden blijven onverminderd doorgaan, zo bewijst volgend krantenartikel van 16 november 2021 :

“(…)

L'Arménie a essuyé mardi des "pertes" humaines et de positions dans des combats contre l'Azerbaïdjan près de la région disputée du Nagorny-Karabakh, une escalade qui fait craindre la reprise d'une guerre qui les a opposés l'an dernier.

(…)

Ces derniers événements illustrent l'équilibre précaire qui règne dans la poudrière du Caucase, presque un an jour pour jour après la fin d'un sanglant conflit de six semaines entre l'Azerbaïdjan et l'Arménie au Nagorny-Karabakh.

Mardi, "une attaque des forces azerbaïdjanaises contre les positions des forces arméniennes a fait des morts et des blessés côté arménien", a déclaré le ministère arménien de la Défense dans un communiqué, sans donner de bilan chiffré.

L'Arménie a également perdu le contrôle de "deux positions militaires" et 12 de ses soldats ont été faits prisonniers, selon Erevan, qui affirme en retour avoir infligé d'"importantes pertes" aux forces azerbaïdjanaises.

(…)

Les affrontements actuels sont les plus intenses depuis la fin de ce conflit à l'issue duquel l'Arménie avait été contrainte de céder à l'Azerbaïdjan plusieurs régions formant un glacis autour du Nagorny-Karabakh.

(…)

Ces affrontements interviennent après des semaines de crispations croissantes entre ces deux ex-républiques soviétiques, qui font régulièrement état de poussées de violences et de victimes dans leurs armées.

Elles s'étaient ainsi mutuellement imputées des tirs à la frontière dimanche.

(...) »

8.

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was:

“(…)

Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43).

(...)”

Wat geldt voor gewapende interne conflicten, dient a fortiori te gelden voor gewapende externe conflicten!

Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster op, “SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL”.

Zij betoogt als volgt:

“1.

Er dienen vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelwijze van verweerder, waarbij verzoekster eerst het land zou moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Rusland om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekster kan in deze omstandigheden uiteengezet in haar eerste grief onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerder toestaan dat verzoekster zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoekster nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verwerende partij maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekster voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van haar zoons, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekster na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele luttele kilometers van haar huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Er is bovendien sprake van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoekster België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kan komen en aldus om bij te dragen aan de Belgische samenleving werk zoekt - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties en potentiële werkgevers kunnen oproepen, waarom verzoekster vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

2.3. In een derde middel werpt verzoekster op: “SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”.

Zij betoogt als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoekster legaal verblijf te verlenen, zodat zij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en haar bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, te meer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om onmiddellijk te werken wanneer zij legaal statuut zal hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat zij tevens een werkbelofte heeft voorgelegd van een potentiële werkgever.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.4. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.5. De Raad is niet bekend met het voorzichtigheidsbeginsel en verzoekster zet de draagwijdte ervan ook niet uiteen.

Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.7. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.8. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging vereist conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat deze aanvraag in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal worden nagegaan of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zo niet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verweerder vermag geen vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.9. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.10. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden hem verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het is niet aan verweerder om ambtshalve elementen te gaan opwerpen en onderzoeken.

2.11. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder een beoordeling maakt van de door verzoekster aangehaalde elementen, waaronder haar integratie en lang verblijf in België. Op een gemotiveerde wijze legt hij uit waarom de door verzoekster ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door te herinneren aan de elementen van integratie en lang verblijf die ze heeft ingeroepen, door erop te wijzen dat ze tal van stukken ter ondersteuning hiervan heeft voorgelegd en door voor te houden dat er *“ten onrechte”* met al deze elementen geen rekening werd gehouden, toont verzoekster niet aan dat deze beoordeling de in de middelen aangehaalde beginselen schendt.

2.12. Verzoekster uit vooral haar onbegrip voor de handelwijze van verweerder en haar frustratie voor de eerste bestreden beslissing alsook haar overtuiging dat ze wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald en onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, maar hiermee kan ze de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekster gaat nergens concreet in op de door verweerde gedane beoordeling. Nergens zet ze concreet uiteen met welk stuk of met welk element verweerder nagelaten heeft rekening te houden of welke precieze beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is.

2.13. De Raad ziet de relevantie niet in van verzoeksters betoog dat ze diverse identiteitsdocumenten heeft gevoegd aan haar aanvraag om verblijfsmachtiging. De aanvraag wordt niet onontvankelijk verklaard omdat verzoekster geen identiteitsdocument heeft overgemaakt. Verder stelt verweerder nergens dat hij geen rekening houdt met bepaalde elementen omdat die al tijdens vorige aanvragen om verblijfsmachtiging werden ingeroepen. De Raad ziet dan ook de relevantie van het betoog van verzoekster niet in dat ze elementen heeft aangehaald die nog niet waren gekend tijdens vorige aanvragen.

2.14. Door de definitie weer te geven van het begrip buitengewone omstandigheden en de doelstelling weer te geven van de procedure inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont verzoekster niet in concreto aan dat verweerder dit alles in casu met de voeten heeft getreden. Voorts kan verweerder helemaal worden gevolgd waar hij in zijn nota opwerpt, *“Elke aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie individueel te worden onderzocht, waarbij een gebeurlijke onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van een specifiek dossier uiteraard niet kan leiden tot de conclusie dat het eenvoudigweg onmogelijk zou zijn om aan de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te voldoen.”*

2.15. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor geweld en bedreigingen indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en onderdrukking volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker har beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

2.16. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent. Blijkens het administratief dossier waarin zich haar aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt, heeft verzoekster niet meer gedaan dan de definitie te geven van artikel 3 van het EVRM en mee te delen dat ze destijds haar moederland is ontvlucht voor zeer ernstige feiten van geweld. Verder blijkt uit de aanvraag dat verzoekster op basis van humanitaire overwegingen en haar sterke sociale bindingen met België een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen, waarbij ze stelt: *“Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, haalt verzoekster ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop zij zich beroept te ondersteunen.”*

2.17. Gelet op twee afgewezen verzoeken om internationale bescherming en de bovenvermelde elementen die verzoekster heeft aangebracht in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, ziet de Raad niet in welk onderzoek verzoekster van verweerder verwachtte aangaande de situatie in het land van herkomst.

2.18. Verzoekster verkijkt zich er totaal op dat de bestreden beslissing een beoordeling betreft van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet van een verzoek om internationale bescherming waarbij elementen zoals de geloofwaardigheid, onderzoeks- en samenwerkingsplicht wel een rol spelen. Het niets concreet zeggende en niet ter zake doende bladvullende proza hierover m.i.v. uittreksels uit arresten van het Hof van Justitie en uit een artikel van het UNHCR die ook aan het verzoekschrift worden toegevoegd, heeft dan ook manifest geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing. De Raad gaat er daarom niet verder op in.

2.19. Nergens in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verklaringen van verzoekster als niet ontvankelijk moeten worden afgewezen en daarom niet worden onderzocht. Verzoekster dwaalt manifest door het tegendeel te beweren en hieraan te koppelen dat verweerder hierdoor voorbij gaat aan *“tal van nochtans zeer belangrijke elementen”*.

2.20. Verzoekster betoogt, *“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat het nog altijd mogelijk zou kunnen zijn dat verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Evenwel is de situatie daar dermate penibel, dat een terugkeer gecontra-indiceerd, zelfs gevaarlijk is!”* Verzoekster heeft echter nergens in haar aanvraag om verblijfsmachtiging uiteengezet waarom het gevaarlijk is om terug te keren naar Armenië. Zij kan in haar verzoekschrift niet dienstig nieuwe buitengewone omstandigheden gaan ontwikkelen door te verwijzen naar een reisadvies voor Armenië dat bovendien is bestemd

voor Belgen die naar dit land willen afreizen – stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift – en een uittreksel te verstrekken uit een krantenartikel van 16 november 2021 over schermutselingen tussen Armenië en Azerbeidzjan (stuk 15 bij het verzoekschrift). Nog minder dienstig kan verzoekster in dit verband wederom arresten van het Hof van Justitie aanhalen en toevoegen aan het verzoekschrift die betrekking hebben op de draagwijdte van de subsidiaire bescherming.

2.21. De eerste bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar het zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Alle geleverde inspanningen zouden teniet gedaan worden waardoor zij opnieuw zou moeten beginnen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent en verzoekster haalt deze niet onderuit door haar onbegrip en frustratie te uiten voor deze beoordeling en opnieuw te herhalen dat al haar argumenten om hier een verblijfsmachtiging te verkrijgen worden onderuitgehaald door een terugkeer naar het herkomstland. Ook een verblijf van 8 tot 10 maanden in het herkomstland in afwachting van een beslissing over de aanvraag om verblijfsmachtiging blijft een tijdelijke verwijdering en verweerder heeft ook ruimschoots gemotiveerd over verzoeksters zonen die in België verblijven. Verzoekster gaat hier niet concreet op in en kan niet simpelweg volstaan met het betoog dat ze lang zal blijven verwijderd van haar zoons en dat er geen garantie is dat ze zal kunnen terugkeren naar België. Op dit punt kan verweerder ook volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota opmerkt: *“Het feit dat in hoofde van verzoekster geen garantie bestaat dat haar toestemming zal worden verleend om terug te keren naar België, is inherent aan elke beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden”* alsook, *“Verzoekende partij meent ten slotte dat, wanneer zij vrijwillig België zou verlaten om vervolgens terug te keren, dit onnodige vragen zou oproepen bij overheidsinstanties en potentiële werkgevers. Zij meent dat “minstens om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is”*. Verweerder stelt vast dat *de verzoekende partij aldus kennelijk van oordeel is dat ten gronde uitspraak zou moeten worden gedaan nopens de vraag of zij gerechtigd is tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.*” Verzoekster kan daar echter niet dienstig op vooruitlopen.

2.22. De Raad ziet niet in hoe elementen die, afzonderlijk beoordeeld, geen buitengewone omstandigheden zijn, dit samen beoordeeld wel kunnen zijn en verzoekster onderbouwt haar andersluidende beoordeling nergens. Zij concretiseert dus niet de grondslag van haar verwachting om in de eerste bestreden beslissing een motivering terug te vinden over *“de cumulatie van ingeroepen elementen”*.

2.23. De Raad concludeert dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat hier nergens concreet op in. Het verzoekschrift getuigt voornamelijk van frustratie en onbegrip en van lange algemene beschouwingen die geen betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing. Met dit alles en de overtuiging dat ze wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft ontwikkeld in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het wenselijk voorkomt om haar een legaal verblijf te verlenen en dat het niet opportuun is om haar duizenden kilometers te laten reizen, daar waar ze de uitkomst van haar aanvraag kan afwachten in België, toont ze niet aan dat verweerder op een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze gebruik heeft gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt in het kader van aanvragen om verblijfsmachtiging die worden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het volstaat ook niet om aan te halen dat er sprake is van een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid door er algemeen op te wijzen dat die *“in het verleden anders werd ingevuld”*. Evenmin volstaat het om een reserf arresten van de Raad van State toe te voegen aan het verzoekschrift die algemeen de geschonden geachte beginselen van bestuur duiden of het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ten slotte volstaat het

evenmin om stukken aan het verzoekschrift toe te voegen zonder ze in te passen in het verzoekschrift en uiteen te zetten hoe ze aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (stukken 2 tot 12) .

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA